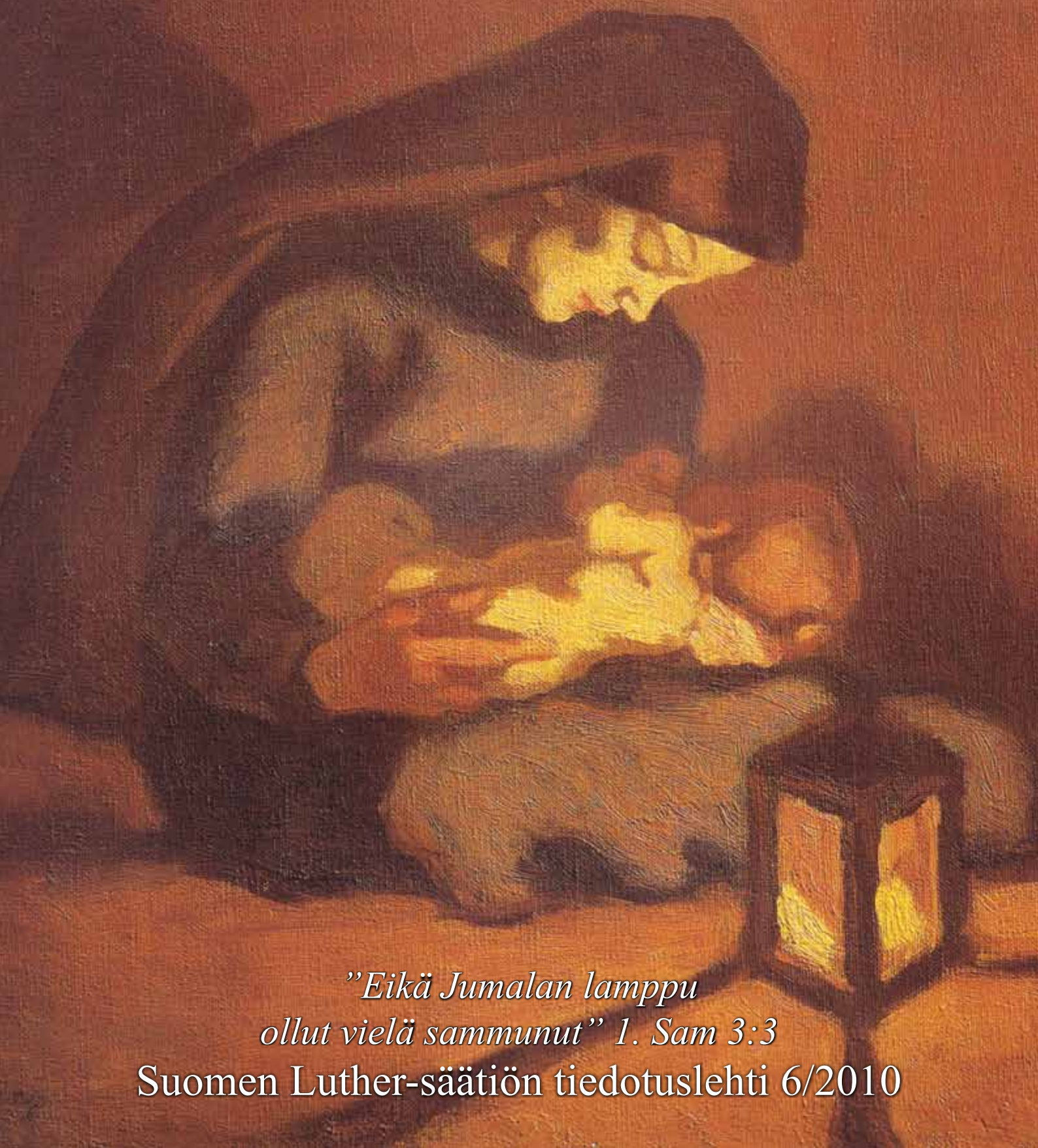

Pyhäkön

Lamppu

*”Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 6/2010

PARAS JOULUTRADITIO

≡ JUHANA POHJOLA

Joulu on täynnä ihania perinteitä. Mitä joulu olisi ilman piparkakujen leivontaa, kauniita joululauluja, kuusen tuoksua, herkullisia aterioita, haudalla käyntiä, kiireetöntä yhdessä oloa... Me muistamme lapsuutemme joulut. Monet sieltä perityistä traditioista olemme halunneet ottaa mukaan nykyiseenkin joulunviettoon ja myös siirtää tulevalle sukupolvelle. Me emme ole tyhjistä luoneet joulunviettoa vaan pitkälti vastaanottaneet sen menneiltä sukupolvilta.

Traditiota on verrattu muistiin. Ilman sitä emme tiedä keitä olemme. Millainen on muistinsa menettänyt ihminen? Turvaton, identiteettinsä kadottanut ja tässä hetkessä vain ajelehtiva. Ilman traditiota elävä kristitty tai seurakunta on samankaltainen. Traditio on kirkon muisti. Traditio tarkoittaa tällöin kristillisen uskon kokonaisuuden siirtämistä ja vastaanottamista.

Uskon sisältö ja sen elävä sisältö on tarkoitettu luovutettavaksi eteenpäin vanhemmilta lapsille. Näin Jumala sen sääti kansalleen: *”Kun sitten lapsenne kysyvät teiltä: ’Mitä nämä menot merkitsevät?’ niin vastatkaa: ’Tämä on pääsiäisuhri Herralle, joka meni israelilaisten talojen ohi Egyptissä, kun hän rankaisi egyptiläisiä, mutta säästi meidän kotimme’.* (2.Ms.12)

Kun jouluevankeliumi luetaan, on kyse Tradition siirtämisestä isolla T-kirjaimella. Se ei ole vain sinänsä arvokkaan kulttuurisen jouluperinteen siirtämistä vaan uskontradition luovuttamista ja haltuun antamista. Siksi onkin tärkeä muistaa tradition ja traditionalismin ero. Eräs teologi onkin kuvannut sitä näin: Traditio on kuolleiden elävää uskoa: tradi-

tionalismi elävien kuollutta uskoa. Me olemme saaneet uskon sisällön ja muodon menneiltä sukupolvilta: *sen uskon, joka kerta kaikkiaan on pyhille annettu* (Jood.3).

Vaikka nämä tunnustajat ja todistajat ovat kuolleet, se on meille elävää todellisuutta, koska on kyse Jumalan elävästä ja vaikuttavasta sanasta. Sen sijaan emme pitäydy joihinkin tapoihin ja perinteisiin vain siksi, että ne ovat vanhoja tai kauniita ja niin on aina tapana ollut sisäistämättä niiden todellista sisältöä. Haluamme elää Betlehemin yössä syntyneestä joulutraditiosta, mutta emme olla joulutraditionaalisteja. Haluamme olla perinteisiä kristittyjä, mutta emme perinnekristittyjä. Me ilosta laulamme jouluna Kauneimmastamme emmekä kauneimpia joululauluja itsellemme.

Yksi joulutraditio on tuttu seimi-asetelma, jossa on kuvattuna pyhä perhe: Joosef, Maria ja Jeesus-lapsi. Vaikka se joskus kiiltokuvamaisuudessaan voi tuntua arkielämälle vieraalta, niin evankeliumien kertomukset Jeesuksen syntymävaiheista tuovat koko ihmiselon rosoisuuden esille: Joosefin kamppailun katkeruuden ja epäuskon kanssa, Marian heikkouden kutsumuksensa edessä, vaivalloisen syntymän ja pakomatkan vieraaseen maahan. Mutta tärkeää on nähdä, miten Jumalan Poika halusi liittyä siihen luomisessa perustettuun traditioon syntymällä ihmeen kautta, mutta kuitenkin yhden miehen ja yhden naisen avioliittoon.

Hän ei poikennut tästä traditiosta. Hän pyhitti perheen ja antoi myös esikuvan, mitä luomisjärjestyksen mukainen ja kristillinen avioliitto ja perhe-elämä ovat. Jos yhteiskunnassa ja kirkossa murramme tätä tradi-

tiota, niin pian emme muista, mitä tarkoittaa olla mies ja nainen, elämä perheenä tai mitä ovat synty ja armo. Siksi kuva pyhästä perheestä ei saa olla meille vain traditionalismin kehyksissä, vaan aivan joulupöytäkeskusteluissa: Mikä on kutsumukseni kristittynä miehenä tai naisena, puolisona, isänä tai äitinä, lapsena? Miten me perheenä ja sukuna olemme seurakunnan perusyksikkö? Miten me elämme Jeesus-lapsen yhteydessä?

Nauti ja iloitse tänäkin vuonna monista ihanista jouluperinteistä, jotka sulostuttavat elämäämme. Mutta ennen muuta tiedä, että Jeesus syntyi Veljeksesi, jotta sinulla olisi paikka pyhässä Jumalan perheessä. Paras traditio onkin ottaa itse vastaan, omistaa ja sydämeensä kätkeä jouluyöstä saakka kaikunut iloviesti: *Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra!* Tämä traditio on kuolleiden elävä usko, joka antaa elämän kuolleillekin! ■

”JUMALAN ARMO ON OLLUT RUNSAANA YLLÄMME”

✍️ MATTI VÄISÄNEN

📷 MARTTI PYYKÖNEN

Meille on syntynyt Vapahtaja. Hän on siinnyt Pyhästä Hengestä ja syntynyt neitsyt Mariasta Juudean Betlehemissä, todellinen Jumala ja todellinen ihminen, Jeesus Kristus, jonka Jumala oli luvannut jo satoja ja tuhansia vuosia ennen hänen syntymäänsä. Hän on täyttänyt kaikki Jumalan vaatimukset meidän puolestamme ja kantanut meidän syntiemme rangaistuksen Golgatalla viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan. Jumala herätti hänet kuolleista esikoisena kuoloon nukkuneista. Hänessä meillä on syntien anteeksiantamus.

Meitä kutsutaan joulun aikana iloitsemaan ja kiittämään yhdessä rakkaittemme kanssa joulun ihmeellisestä lahjasta, Jeesuksesta Kristuksesta.

Sanoma syntien anteeksiantamuksesta ja Jumalan lapseksi pääsemisestä on tarkoitettu vietäväksi kaikille ihmisille sekä omassa maassamme että sen ulkopuolella. Sikisi rukoilemme oman kansamme ja koko ihmiskunnan puolesta ja teemme työtä, että kaikki saisivat kuulla Kristuksen evankeliumin ja ottaisivat sen myös vastaan.

Päättävä vuosi 2010 on ollut Ruotsin ja Suomen Lähetysshiippakunnassa ainakin Suomen osalta historiallinen: olemme saaneet oman piispan ja olemme toimittaneet ensimmäisen pappisvihkimyksen, jossa neljä nuorta miestä vihittiin pyhään pappisvirkaan. Jumalan armo on ollut runsaana yllämme. Sen seurauksena työmme on laajentunut: uusia jumalanpalvelusyhteisöjä

Piispa Matti vihki Eero Pihlavan paimeneksi.

on syntynyt ja aikaisemmin syntyneet seurakunnat ovat kasvaneet ja vahvistuneet. Samalla meitä on parjattu ja riisuttu, jotta Kristus pääsisi enemmän näkyviin ja tulimme enemmän Hänestä riippuvaisiksi.

TYÖNTEKIJÄUUTISIA

Suomen Luther-säätiön hallitus on myöntänyt dekaani Juhana Pohjolalle hänen pyynnöstään opintovapaan ajanjaksolle 1.2.2011-31.7.2012. Pohjolan opintovapaan aikana Suomen Luther-säätiön vs. dekaanina toimii Esko Murto.

1.12. alkaen työn Kokkolan Andreas-yhteisön pastorina on aloittanut Jani-Matti Ylilehto.

1.1.2011 alkaen Hämeenlinnan Matteus-yhteisön pastoriksi tulee Markus Nieminen ja Helsingin Markus-yhteisön pastoreiksi Esko Murto ja Eero Pihlava.

Sisällys 6/2010

2 Pääkirjoitus

3 Lähetysshiippakunnan piispa Matti Väisäsen joulutervehdys

4 Seimen sanoma avaa uskomme aarteita

6 ”Luterilainen kirkollisuus on sittenkin elinvoimaista”

8 Päivän psalmi

9 Jumalan Pojan nimet Raamatussa: Herra

10 Ei ole Lutherkaan profeetta omalla maallaan

11 Jumalanpalvelukset 2010-2011

12 Mies, joka kirjoitti päivän rukouksen

Me luterilaiset olemme ahkeria puhumaan rististä, Golgatan sovintoverestä ja syntien anteeksiannosta. Tämä on ihan oikein. Pitkäperjantain ristin verenpunainen rakkaus todella seisoo Kristuksen hyvän uutisen keskiossa, joulun rauhan ja pääsiäisen riemun välissä.

Joulun aikaan on kuitenkin hyvä keskittyä inkarnaation salaisuuteen, Jumalan ihmiseksi tulemisen mysteeriin. Puhutteleeko joulun sanoma meitä jollakin erityisellä tavalla, vai onko joulu pelkkää piparintuoksuisia pääsiäisen odotusta? Mitä merkitystä meille on nimenomaan sillä, että Jumala tuli ihmiseksi? Mitä saarnaa meille Betlehemin seimi?

KRISTUS ENNEN INKARNAATIOTA

Koko Jumalan Pojan ihmiseksi tulemisen käsite edellyttää, että Poika oli olemassa ennen sitä. Tämä ei ole pelkkä oletus, vaan Pyhien Kirjoitusten vahvistama totuus. Johanneksen evankeliumin prologista tuttujen sanojen ”*Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala*” (Joh. 1:1 [– 14]) lisäksi apostoli Paavalilla on painavaa sanottavaa Kristuksesta ennen Betlehemiä.

”*Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan.*” (Gal. 4:4–5) Jumala lähetti ”*oman Poikansa syntisen lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden*” (Room. 8:3). ”*Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen, ja hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa. Sillä hänessä luotiin kaikki (...)* kaikki on luotu hänen kauttansa ja

häneen, ja hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa.” (Kol. 1:14–17; vrt. Hepr. 1:2)

Varhaiskirkon isien tapaan lukea Raamattua kuului nähdä Kristus kaikissa niissä kohdissa, joissa Jumala tai enkeli esiintyy ruumiillisessa tai muussa fyysisessä muodossa. Mekin voimme siis lukea Vanhaa testamenttia niin, että paratiisissa kävellyt Jumala oli Kristus, Jaakobin kanssa paini Kristus, palavassa pensaassa ilmestyi Kristus ja niin edelleen. Tällainen Kristuskeskeinen raamatunlukutapa voi rikastuttaa meidänkin hengellistä elämäämme.

Usko Kristukseen ihmislihaksi ja -luuksi tullessa, neitsyestä syntyneenä Jumalan Poikana oli jo ensimmäisellä vuosisadalla kristityn minimikriteeri: ”*Tästä te tunnette Jumalan Hengen: jokainen henki, joka tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, lihaan tulleeeksi, on Jumalasta; ja yksikään henki, joka ei tunnusta Jeesusta, ei ole Jumalasta.*” (1. Joh. 4:2–3a) Näin on meidänkin aikanamme. Ei ole kristittyä ilman uskoa Kristukseen Raamatun ilmoittamassa muodossa, eikä ole kristillistä kirkkoa ilman opetusta, joka pysyy tässäkin asiassa profeettojen ja apostolien opetuksessa.

INKARNAATIO JA HEIKKouden TUNTEVA UUSI ADAM

Jo 100-luvulla elänyt kirkkoisä Irenaeus opetti Kristuksesta koko syntiinlangenneen maailman uudistajana ja korjaajana. Paavaliala (Room. 5: 12–21) seuraten Irenaeus kirjoittaa Kristuksesta uutena Adamina, joka täydellisellä elämällään ”kertasi” Adamin elämän korjaten tämän virheet (Adversus Haereses V:14:1). Tämä maailmankaikkeuden parantava, eheyttävä ja uudistava

työ alkoi Kristuksen inkarnaatiossa ja huipentuu päivänä, jolloin paha heitetään tuliseen järveen ja luodaan uudet taivaat ja uusi maa. Millainen Pelastaja meillä syntisillä onkaan!

Heprealaiskirjeen kirjoittajan näkökulma Kristuksen inkarnaatioon on myös upean sielunhoidollinen:

”*Sentähden piti hänen kaikessa tuleman veljiensä kaltaiseksi, että hänestä tulisi laupias ja uskollinen ylimmäinen pappi tehtävissään Jumalan edessä, sovittaakseen kansan synnit. Sillä sentähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa. (...) Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.*” (Hepr. 2:17–18, 4:15–16)

Jumalan Poika tuli ihmiseksi myös tästä syystä. Meillä ei ole mitään syytä pelätä, ettei Jumala ymmärrä juuri meidän vaikeuksiamme, kamppailujamme, kiusauksiamme ja heikkouksiamme. Kristuksessa meillä on Herra, joka on sekä sataprosenttinen Jumala että sataprosenttinen ihminen. Kiusattuina ja siten meidän kaltaisenaamme ihmisenä Kristus ymmärtää meitä. Neitseestä syntyneenä synnittömänä Jumalan Poikana Kristus otti meidän vaikeutemme, kiusauksemme ja lankeemuksemme omaksi taakakseen. Tuon taakan hän kantoi syyttömänä Golgatan ristille. Sitä ei enää ole. Siksi saamme uskaliaasti käydä armonvälineiden äärelle yhä uudelleen lääkittäväksi, parannettavaksi ja autettavaksi.

INKARNAATIO ESIMERKINÄ

Ehkä kuuluisimmassa inkarnaatiota käsittelevässä tekstissään apostoli opettaa kenosiksesta, Kristuksen

itsensä tyhjentämisestä ihmiseksi syntyessään:

”Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olenaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliaisen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.” (Fil. 2:5–11)

Apostoli aloittaa opetuksensa Jumalan ihmiseksitulosta sanoilla *”olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli”*. Tästäkin näemme, ettei inkarnaatio ole pelkkä yhdentekevä, meidän elämäämme liittymätön opinkappale. Päinvastoin. Kuten Kristus syntyessään ihmiseksi luopui vapaaehtoisesti täydestä Jumalan kaltaisuudestaan, rajattomasta kaikkialla läsnäolostaan, kaikkietävyyydestään ja vapaudestaan kaikenlaisista fyysisen ja syntiin langenneen maailman rajoituksista, samoin tulee kristittyjen tehdä.

Ei meillä ole kaikkietävyyttä, josta voimme luopua toisten hyväksi – ylimielisyyttä vain. Ei meillä ole Jumalan kaltaisuutta, jonka voisimme hylätä lähimmäisiämme varten – itsekeskeisyyttä ja omahyväisyyttä lähinnä. Emme voi luopua kaikkivaltiudesta, vaan kunnianhimmasta toisten ihmisten kustannuksella. Juuri näistä asioista apostoli kirjoittaa jakeissa välittömästi en-

nen lainaamaani katkelmaa: rakkaus, sopuisuus, yksimielisyys, nöyryys ja toisten parhaaksi toimiminen ovat piirteitä, joiden tulee vallita seurakunnassa (Fil. 2:2–4). Tämä pätee myös meihin.

Lähde näille hyvillä piirteille ja teoille ei ole kristityissä itsessään, vaan Kolmiyhteisessä Jumalassa. (Isä) Jumala vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen (Fil. 2:13). (Poika) Kristuksen itsensä uhraavasta mielenlaadusta seuraa kristittyjen mielenlaatu (Fil. 2:5; vrt. 2. Kor. 8:9; Room. 6:3, 11). Hengen, ei syntisen lihan, aikaan saamaa hedelmää ovat hyvät luonteenpiirteet, joita vastaan ei ole laki (Gal. 5:22–23).

Paavali ei voisi ilmaista itseään selkeämmin. Meidän Kristukseen kastettujen ja syntisestä sydämeistämme turvaavien ei pidä katsoa omiin mahdollisuuksiimme parantaa itseämme. Meidän tulee kiinnittää katseemme Kolmiyhteiseen, Hänen rakkauteensa, armoonsa, mahdollisuuksiinsa ja tekoihinsa.

EVANKELIUMI SEIMESSÄ, RISTILLÄ JA HAUDASSA

Minulle rakkaassa englantilaisessa joululaulussa Bethlehem Down (suom. Betlehemin kedot) lauletaan vapaasti suomentaen näin:

”Kun hänestä tulee Kuningas, he vaatettavat hänet käärinliinoilla,

Mirhalla balsamoinnin tähden ja puulla kruunua varten,

Hänet, joka nyt makaa Marian valkoisilla käsivarsilla,

Joka nukkuu niin keveästi Betlehemin kedoilla.”

Tämä Bruce Bluntin säkeistö yhdistää seimen ja ristin kauniisti. Marian haaveilemat kauniit kuninkaan vaatteet, suloinen mirha ja kultakruunu vaihtuvatkin ristiin ja hautaan. Peter Warlockin sävellys ei jätä kuulijaa kylmittä väreittä.

Inkarnaatio ja risti, kenosis ja kuuliaisuus, langenneen ihmisyyden parantaminen ja syntien sovitukset kuuluvat erottamattomasti yhteen. Seimessä Jumala otti yleen ihmismuodon meidät parantaakseen. Ristillä Poika toi meille sovinnon Jumalan kanssa, kun synnitön tehtiin synniksi syntisten puolesta (2. Kor. 5:20–21). Tyhjän haudan taakseen jättämällä Kristus voitti sen viimeisenkin vihollisemme, kuoleman.

Seimen sanoma on siis mitä suurinta evankeliumia. Seimeen syntynyt Kristus on näkymättömän, pelottavankin Jumalan näkyvä, rakastava ja rakastettava kuva. Auttjamme makaa seimessä avuttomana vauvana. Pelastajamme viruu ristillä pelastamatta itseään. Seimen salaisuudessa riittää mietiskeltävää täksi joulunajaksi sekä varmasti kaikiksi tuleviksi jouluiksi Herramme paruuksiaan saakka.

Kirjoittaja tekee väitöskirjaa Paavalin etiikan alalta Cambridgen yliopistossa, Englannissa.

”LUTERILAINEN KIRKOLLIŠUUS ON SITTEKIN ELINVOIMAISTA”

✍ ESKO MURTO

📷 ESKO MURTO

”Kaaakkuaa...!” huutaa Lotta Pohjola, kaksi vuotta. Pienen ihmisen harjoitukset sekä kielen että oman tahdon käyttämisessä vetävät haastattelijan suupielet hymyyn. Uudenvuoden-aattona Pohjoloiden perhe lähtee matkaan kohti Kanadaa, ja Lotta on aika paljon isompi sitten kun he sieltä palaavat – näillä näkymin vuonna 2012.

- Tämä on meille mahdollisuus yhdessä perheenä elää aikaa, jota sitten jälkikäteen voi muistella, Päivi Pohjola kertoo.

- Ovathan kyseessä uudet ympyrät joiden kautta maailma taas hiukan avartuu meille. Katsotaan, mitä hyvää Jumala meille antaa.

Pääsyy Pohjoloiden matkalle on Juhanan jatko-opintojen aloittaminen. Toronton lähellä olevassa St. Catherinen kaupungissa sijaitseva luterilainen seminaari tarjoaa Juhanelle ympäristön väitöskirjatutkimuksen tekemiselle. Samalla on kyse myös tervetulleesta sapattivuodesta, mahdollisuudesta ”akkujen lataamiseen”.

- Me Päivin kanssa olemme kokeneet, että elämä Jumalan kanssa on seikkailu, Juhana kuvaa.

- Aika Suomessa ja Luther-säätiön rakentamisessa on ollut arvokasta ja rikasta. Nyt me hetkeksi irrot-

taudumme siitä hyvästä ja tutusta.

”ON OLLUT ETUOIKEUS ELÄÄ SEURAKUNNAN KANTAMANA”

Pohjoloiden perhe on ollut mukana Luther-säätiön yhteisöjen rakennustyössä alusta alkaen. Millaiset muistot ovat päällimmäisenä viimeisen 11 vuoden ajanjaksosta?

- On ollut etuoikeus saada elää seurakunnan kantamana, Päivi aloittaa.

- Meille on syntynyt ystäväverkko ympäri Suomea – ja totta kai tämä on meille perheenäkin ollut hengellisesti rikasta aikaa. Meillä on ollut mahdollisuus käydä kirkossa.

- Lapsille se on viikon kohokohta, Juhana huomauttaa väliin, ja jatkaa kuopukseen katsoen,

- Lotta kyselee pitkin viikkoa: ”koska on kirkkopäivä?”

Luther-säätiön työ on levinnyt nopeasti ja uusia yhteisöjä on syntynyt. Samalla kuitenkin on ollut paljon kritiikkiä ja painetta ulkopuolelta. Päivin mielestä taival ei ole kuitenkaan ollut liian raskas.

- Jopa ne jaksot, jolloin on ulkopuolelta tullut kovinta kritiikkiä, ovat myöhemmin osoittautuneet siunauksen ajoiksi.

- Usein kovan myllytyksen aika-

na meillä on perheenä ollut erityisen hyvä olla yhdessä, Juhana lisää.

- Raskaampia asioita eivät ole olleet ulkopuolisten kritiikki, vaan kaikki ne tilanteet, joissa huomaa ettei ole löytynyt tarpeeksi aikaa joillekin ihmisille, tai kun joku on loukkaantunut, pettynyt ja jäänyt pois toiminnasta, Juhana kuvailee paimenen kokemaa tuskaa.

TYÖNÄKY VOI PERUSTUA SANAAN JA SAKRAMENTTEIHIN

Juhana ja Päivi eivät ole ensimmäistä kertaa lähdössä yhdessä ulkomaille – vuodet 1997-98 tuore aviopari vietti Yhdysvalloissa Fort Waynen pappisseminaarissa. Tuota aikaa Juhana kuvaa ”kantoraketiksi” jonka voimalla Luther-säätiön työnäky alkoi heidän sydämissään kasvaa ja voimistua.

- Saimme nähdä, että ”perusluterilaisuus”, sanan ja sakramenttien varaan rakentuva kirkollisuus on kuin onkin elinvoimaista, dynaamista – sellaista, jonka varaan voi kokonaan rakentaa työnäkynsä, Juhana selittää.

Eivät Pohjolat osanneet Suomeen palattuaan aavistaa, että kaikki menisi ihan näin – mutta visio on pääpiirteittäin pysynyt muuttumattomana. Se on syventynyt ja kirkastunut, muttei vaihtunut.

LUTHER-SÄÄTIÖN TÄRKEITÄ VALINTOJA

Mitkä valinnat ovat sellaisia, joiden myötä Luther-säätiön seurakunnista on tullut sitä, mitä ne ovat? Kysyttäessä, Juhana Pohjola nimeää kolme ratkaisua, jotka viimeisen yhdentoista vuoden aikana ovat määränneet suuntaa.

1. Työn yleinen asenne. Teologian pitää olla selvää, mutta meillä se on tarkoittanut nimenomaan kutsua tulla rakentamaan – ei vain arvostelemaan ja purkamaan. Eivät ihmiset rakennu pelkästä ei-liikkeestä.

2. Siirtyminen adventtikirkkojen tiloihin ja yhteistyö

Missionsprovinsien kanssa. Luther-säätiön historia olisi aivan toisenlainen, jos olisimme jääneet käymään kauppaa tuomiokapitulien kanssa seurakuntatiloista, ehtoollisenvietto-oikeuksista ja pappisvihkimyksistä, Juhana totaa.

3. Kevään 2004 episodi Eero Huovisen ehtoollis-leosallistumisen suhteen. Jumalan armosta emme läheneet selittelemään pois sitä juopaa, joka Suomen evankelis-luterilaisen kirkon sisälle on syntynyt. Kulkeminen tämän koettelemuksen läpi pystyessä pysyen on merkinnyt paljon.

Selkeä työnäky on ensimmäinen seikka, jonka Juhana kertoo kysyt- täessä Luther-säätiön onnistumisen tekijöitä.

- Työnäky on ollut selkeä: raken- taa luterilaisia jumalanpalvelusyh- teisöjä eli seurakuntia.

- Tässä työssä on löydetty juma- lanpalveluksen mielekkyys, on ym- märretty sanassa ja sakramenteissa todellisesti vaikuttava Kristus, on alettu ymmärtää paimenuuden mer- kitys. Ja kaikki tämä tapahtuu ja luo yhteisön – eli kristillisen seurakun- nan, Juhana summaa.

- Rakennustyö on tapahtunut selkeän luterilaisen tunnustukselli- suuden ohjaamana – mutta ei niin, että oltaisiin koko ajan ryntäämässä barrikadeille. Mukana on ollut pas- toraalinen ote.

RAAMATTU JA LUTERILAINEN TUNNUSTUS RIITTÄVÄT

Juhana muistuttaa, ettei työn laajeneminen saa merkitä itseriittoisuuden harhakuvitelmiin vajoamista. Kanavat muihin luterilaisiin liikkeisiin on pidettävä aina avoinna. Sama avoimuuden haaste tulee myös seurakuntien sisälle sitä mukaan kun työ laajenee.

- On kiinnitettävä huomiota sii- hen, että säilytämme hengellisen yhdessäkulkemisen tavan sitten- kin, kun työ vielä kasvaa, Juhana muistuttaa.

- Seurakunnissamme olemme saaneet nähdä, että ”Raamatun sana ja Lutherin oppi”, kuten sitä van- hastaan on kuvattu, ovat todella yhdistäneet ihmisiä yli vanhojen herätysliikerajojen.

- Työllämme on paljon ystä- viä niidenkin joukossa, jotka eivät aktiivisesti käy jumalanpalveluk- sissamme. Toisaalta on niitäkin, jotka odottavat ja ehkä hiukan toi- vovatkin meidän hajoavan omaan mahdottomuuteemme.

”OLEMME LÖYTÄNEET MAALLIKKOUDEEN UUDELLA TAVALLA”

Kanadassa Juhanan suunnitelma- na on aloittaa väitöskirjatutkimus, jossa käsitystä papinvirasta lähesty- tään ordinaatio- eli pappisvihkimys- liturgioiden tutkimisen kautta.

- Pappisvihkimyksessä piirtyy esiin se, miten kirkossa virka ym- märretään, sekä myös se, miten paikallisseurakunnan, paikalliskir- kon ja koko maailmanlaajan kirkon suhteet ymmärretään. Ordinaatio on

myös monen kirkko-oikeudellisen linjan yhtymäkohta, Juhana selittää.

Luther-säätiössä on iloittu pai- menuuden ”uudelleenlöytämisestä”. Toisaalta joidenkin arvostelijoiden mielestä seurakunnissa on sorruttu vääränlaiseen virkakakeskeisyyteen. Minkä vuoksi papinviralle on joskus vaikea löytää oikea rooli ja arvostus seurakunnassa?

- Taustana saattaa olla sääty-yh- teiskunnasta periytyvää epäoikeu- denmukaisuuden kokemista, Juhana aloittaa.

- Mutta enemmän taitaa olla kyse siitä, että aivan liian usein seura- kuntalaiset ovat joutuneet petty- mään sielunpaimeniinsa. Papit eivät hyvän huoneenhaltijan tavoin ”anna ruokaa ajallaan”, vaan ovat ryhty- neet kristillisen opin vesittäjiksi.

- Kuitenkin siellä, missä sanaa ja sakramenteja arvostetaan, myös viran arvostus luonnollisella tavalla vähitellen kasvaa. Ei viran itsensä tähden, vaan niiden armonvälinei- den vuoksi, joita hoitamaan papin- virka on asetettu.

- Samalla on vahvasti alleviivat- tava sitä, että Luther-säätiössä me olemme saaneet myös uudella ta- valla ja uudella intensiteetillä löytää maallikkouden, seurakuntalaisten palvelutehtävät ja vastuun yhtei- sestä työstä, Juhana painokkaasti toteaa.

- Meillä ei työstä tulisi yhtään mitään, jos kaikki olisi pelkästään pappien varassa.

Juhana Pohjola tuntee haikeutta, mutta ei huolta jäädessään puolek- sitoista vuodeksi syrjään dekaanin tehtävistä. Luther-säätiön vahvuus on hänen mukaansa jatkuvuudessa: on kokeneita teologeja, mutta myös nuoria, innostuneita ja asialle omis- tautuneita pappeja.

-Meillä on Jumalan antamana lahjana erinomainen piispa, hyvin toimiva hallitus, sitoutuneet seura- kuntalaiset ja osaavat työntekijät.

- Jätän nyt ohjokset toisille hy- villä mielin ja rauhallisin sydämin. En voisi lähteä, jos uskoisin toisin, Juhana lopettaa.

PÄIVÄN PSALMI

≡ MARKUS PÖYRY

Jumalan kansa on läpi historiansa laulanut psalmeja. Psalmien kirja on itse asiassa Jumalan kansan ensimmäinen virsikirja. Siitä kirjasta laulettiin temppelijumalanpalveluksessa ja synagogapalveluksissa viikoittain. Siksi psalmien kirja oli myös Jeesuksen käytämä virsikirja. Herramme osallistui psalmien laulamiseen aina vieraillessaan Jerusalemin temppeleissä ja synagogassa.

Kristillinen alkuseurakunta säilytti psalmien laulamisen myös omissa jumalanpalveluksissaan. Psalmeja tavallisesti laulettiin joko niin, että esilaulajat lauloivat psalmin seurakunnan yhteydessä psalmirukoukseen mielessään tai vuorolauluna seurakunnan ja esilaulajan välillä.

SEURAKUNNAN VASTAUS JUMALAN LÄSNÄOLOON

Koska rippi ei alun perin kuulunut messuun vaan toimitettiin sitä ennen, päivän psalmi aloitti messun. Se laulettiin seurakunnan odottaessa pastorin saapumista paikalle Jumalan sanaa jakamaan. Sen tähden meidän messuliturgiassamme usein juuri päivän psalmin kohdalla pastori siirtyy alttarille.

Psalmi sopii hyvin laulettavaksi synninpäästön ja Raamatun lukukappaleiden välissä, sillä jo juutalaisten temppeleliturgiassa psalmilaulu oli vastausta Jumalan läsnäoloon. Esimerkiksi Jumalan ilmestymisen paikan, liitonarkin tullessa Jerusalemiin, kansa lauloi psalmeja (1. Aik. 15). Nykyäänkin Jumalan lähestyessä synninpäästön sanassa ja Vanhan ja Uuden testamentin lukukappaleissa seurakunta vastaa Herran läsnäoloon laulamalla päivän aiheeseen liittyvän psalmin.

YHDESSÄ KRISTUKSEN JA PYHIEN KANSSA

Psalmia laulaessamme me rukoilemme ja ylistämme juuri samoin sanoin, joilla Abrahamin lapset ovat kautta aikojen Israelin Pyhää rukoilleet. Tämän vuoksi on sääli, että nykykristillisyydessä psalmilaulu alkaa tulla harvinaiseksi ja sitä on monin paikoin korvattu uudemmilla gospelveisuilla.

Psalmien sanat ovat Pyhän Hengen inspiroimia sanoja, ja siksi voimme olla varmoja,

että psalmirukouksemme on varmasti Jumalalle mieluista. Uusi testamentti myös selkeästi opettaa, että Daavidin psalmeissa jopa Kristus itse puhuu (Hepr. 2:12; 10:5). Eli Daavidin ruukoillessa Kristus itse rukoili hänen kauttaan, ja hänen kanssaan ja hänessä. Psalmeja laulaessamme me siis voimme olla varmat, että Herra rukoilee niiden sanojen myötä myös meidän kanssamme.

Jo varhain psalmilauluun liitettiin alkukirkossa Gloria Patri: *Kunnia Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle, niin kuin oli alussa, nyt on ja aina, iankaikkisesta iankaikkiseen. Amen.* Näin kristillinen seurakunta osoitti ottaneensa Jumalan kansan laulut omaan suuhunsa ja sydämeensä, ja samalla he tunnustivat rohkeasti ääneen kristillistä oppia Jumalan kolminaisuudesta harhaopettajia vastaan. Monella kristityllä on yhä tänä päivänä kaunis tapa osoittaa kunnioitusta Pyhälle Nimelle kumartamalla psalmin lopussa Gloria Patrinen kohdalla.

PSALMIEN LAULAMISELLA ILMAISTAAN ILOA

Psalmi on tarkoitettu laulettaviksi. Siksi psalmien keskellä on välillä outoja hepreankielisiä sanoja, kuten sela, joka on ollut ohje laulajalle tai soittajalle sävelkulusta. Rukousten ja liturgian laulaminen on nykyaikana monelle vierasta, mutta jo varhaisista ajoista lähtien on siis Jumalan kansan liturgia ja rukoukset olleet laulettuja.

Laulaminen on ollut aina tapa ilmaista iloa. Siksi Raamatussa meille kerrotaan, että juuri Jumalan valtaistuimen ääressä kuuluu laulu taivaassa kuten myös maan päällä (Ilm. 5:9; 14:3, 15:3). Myös hääjuhlaan kuuluu olennaisena osana laulu. On siis luonnollista, että monet osat myös meidän jumalanpalvelusliturgiassamme lauletaan, sillä messussa me kokoontumme juuri taivaalliseen hääjuhlaan ja Karitsan valtaistuimen ääreen.

✉ MATTI VÄISÄNEN

HERRA

Edellisessä Pyhäkön Lampun numerossa käsittelin Kristus-nimeä. Nyt on Herra-nimen vuoro.

HERRAN NIMI ON ”MINÄ OLEN”

Heprealaisessa Vanhassa testamentissa on kaksi aivan eri sanaa, ”Jahve” ja ”Adonai”, jotka molemmat suomeksi käännetään ’Herra’. *Adonai* on ikivanha monikkomuoto heprean sanasta ”adon”, joka merkitsee ’herra’ ja ’isäntä’. *Jahve* on Jumalan yleisin nimi VT:ssa. Se esiintyy siellä peräti yli 6800 kertaa. Aidossa vokalisoidussa hepreassa *Jahve* kirjoitetaan neljällä konsonantilla, JHVH, jota kutsutaan nimellä ”tetragrammaton” (kreik. ’nelikirjaiminen’).

Jahve-nimen merkitys, ’Minä olen’, tulee Raamatusta näkyviin Mooseksen kutsumusnäyn yhteydessä (2 Ms 3:13-14; ks. myös 2 Ms 6:2-3). *Jahve*, ’Minä olen’, on Jumalan olemuksen ilmaus samaan tapaan kuin ”Immanuel” (’Jumala meidän kanssamme’). Jahve-nimessä korostuu paitsi Jumalan rakkaus, myös erityisesti hänen pyhyytensä.

”HERRA” ON VASTAUS

IHMISEN KAIKKIIN TARPEISIIN

Nimenä ’Minä olen’ on outo. Se on kuin kesken jäänyt lause, joka kaipaa jatkoa. Se on kuin avoin shekki, joka voidaan täyttää tarpeen mukaan. Jumala on täyttänyt meille Vanhassa testamentissa JHVH-shekin kuin malliksi seitsemän kertaa:

- 1) 1 Ms 22:14: *Jahve-jireh* = ’Minä olen se, joka näkee’.
- 2) 2 Ms 15:26: *Jahve-raffa* = ’Minä olen se, joka parantaa’.
- 3) 2 Ms 17:8-15: *Jahve-nissi* = ’Minä olen lippu’.
- 4) Tm 6:24: *Jahve-shalom* = ’Minä olen rauha’.
- 5) Ps 23:1: *Jahve-raah* = ’Minä olen

paimen’.

6) Jr 23:6: *Jahve-tsidkenu* = ’Minä olen vanhurskaus’.

7) Hs 48:35: *Jahve-shammah* = ’Minä olen läsnä’.

Seitsemän on Raamatun numerosymboliikassa täydellisyyden luku. Täydentämällä JHVH-nimen, avoimeksi jätetyn ’Minä olen’ -lauseen, seitsemän kertaa kuin malliksi Raamattu julistaa, että Jahve, Herra, on annettu taivaasta vastaukseksi ihmisen kaikkiin tarpeisiin.

Jahve-nimi osoittaa, että me emme etsi apua häneltä, vaan Apu etsii meitä, autettaviaan. Leipä etsii nälkäisiä, Ilo murheellisia, Paimen etsii lampaista.

KRISTUS ON ”MINÄ OLEN”

Tarkemman selvyuden JHVH-nimeen saamme lopultakin Uudesta testamentista. Useimmat JHVH-nimeä valaisevat UT:n kohdat löytyvät Johannekselta.

Johanneksen evankeliumissa Jeesus sanoo juutalaisille: *Ellette usko, että minä olen se joka olen, te kuulette synteihinne.* (Ehkä voisimme kääntää yllä olevan myös näin: ”Sillä ellette usko minua ’minä oleksi’, te kuulette synteihinne.”) (Jh 8:23-24). Ja Jeesus jatkoi: *Sitten kun olette korottaneet Ihmisen Pojan, te ymmärrätte, että minä olen se joka olen* (Jh 8:28). Ja vähän myöhemmin: *Totisesti, totisesti: jo ennen kuin Abraham syntyi - minä olin* (Jh 8:58; ks. myös Jh 18:5, 6 ja 8).

Uuden testamentin kreikkalaisen ilmaisun ”minä olen” (*egoo eimi*) taustalla on väijäämättä Vanhan testamentin sana JHVH. Näin ollen Jeesus sanoo juutalaisille suoraan, että hän on Vanhan testamentin JHVH, sama, joka oli mukana jo luomisessa ja ilmestyi palavassa pensaassa Moosekselle Midianin maalla.

”MINÄ OLEN” -LIITÄNNÄISET UUESSA TESTAMENTISSA

Vanhassa testamentissa JHVH-nimi esiintyi täydennettynä seitsemän kertaa. Sama ilmiö on löydetty myös Uudessa testamentissa. UT:ssa on seitsemän Jeesuksen suurta ”Minä olen” -lausumaa:

- 1) Jh 6:35,48: *Minä olen elämän leipä.*
- 2) Jh 8:12: *Minä olen maailman valo.*
- 3) Jh 10:9: *Minä olen portti.*
- 4) Jh 10:11, 14: *Minä olen hyvä paimen.*
- 5) Jh 11:25: *Minä olen ylösnousemus ja elämä.*
- 6) Jh 14:6: *Minä olen tie, totuus ja elämä.*
- 7) Jh 15:1, 5: *Minä olen tosi viinipuu.*

Siinailla Moosekselle ilmoitetun Jumalan kirkkaus ja pyhyys oli ääretön (2 Ms 33:18-23). Hänen selkäpuolensa näkemisen vaikutuksesta Mooseksen kasvot säteilivät niin, etteivät israelilaiset voineet katsella häntä. Siksi Mooses joutui esiintymään kansansa keskuudessa Siinailla peitetyn kasvoin (2 Ms 34:28-35.)

Ensimmäisenä jouluna 2000 vuotta sitten JHVH, Herra, luopui omastaan. *Hän otti orjan muodon ja tuli ihmisten kaltaiseksi. Hän eli ihmisenä ihmisten joukossa, hän alensi itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, ristinkuolemaan asti. Sen tähden Jumala on korottanut hänet yli kaiken ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman. Jeesuksen nimeä kunnioittaen on kaikkien polvistuttava, kaikkien niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: ”Jeesus Kristus on Herra.”* (Fl 2:7-11).

EI OLE LUTHERKAAN PROFEETTA OMALLA MAALLAAN

IDA JUNGNER

Suunnatessani lokakuun alussa Saksaan luulin olevani matkalla luterilaiseen maahan. Internet tiesi kertoa, että opiskelukaupunkini Erlangen on muinoin ollut yksi luterilaisuuden linnakkeista. Nyt kahden kuukauden jälkeen tiedän painottaa sanaa ”muinoin”. Karu totuus on paljastunut vähitellen, ja olen kerran jos toisenkin epäuskoisen hämmästyneenä kohottanut kulmiani kuulemalleni ja näkemälleni.

Helsingin teologisessa tiedekunnassa olen toki tottunut siihen, että Raamatun arvovalta ja uskonoppi kyseenalaistetaan. Erlangenissa opiskelu on ollut hiukan eri tavalla haasteellista. Tunnustuskuntien rajat ovat nimittäin siinä määrin hämärtyneet, että luterilaisuutena opetetaan melkoista sillisalaattia. Luentokulttuuriin ei vaikuta kuuluvan professorin väitteiden kyseenalaistaminen, ja kun kielitaitoni ei aina riitä nopeaan reagoimiseen, tyydyn kihisemään sisäisesti kiukusta muiden nyökytellessä hyväksyvästi päätään tai nauraessa jollekin uskonpuhdistajien ”vanhentuneelle” käsitykselle.

Vanhoillisena pidettyä katolista kirkkoa on lupa kritisoida, mutta se, joka näkee luterilaisuuden ja reformoidun opin välillä yhteensovittamattomia ristiriitoja, on armotta tuomittu 1500-luvulle. Sinne ovat jääneet myös luterilaiset Tunnustuskirjat, jotka näyttävät käytännössä olevan pelkän historiallisen dokumentin asemassa. Kehityksen taustalla ovat reformoitujen ja luterilaisten yhdistyminen evankeliseksi, unioiduksi kirkoksi 1800-luvulla, Saksan protestanttien vuonna 1934 laatima Barmenin julistus sekä Leueningin konkordia vuodelta 1973. Viimeksi mainittu väittää, että yhteisymmärrys reformoitujen ja luterilaisten kirkkojen välillä on löydetty niin ehtoollisopissa, kristo-

logiassa kuin predestinaatio-opissa.

Tässä ekumeniaa huokuvassa ilmapirissä olen joutunut perustelemaan luterilaista identiteettiäni itselleni ja muille. Jo pelkästään luterilaisena kuulun koko kristinuskon mittakaavassa vähemmistöön; jos en lisäksi tyydy vesitettyyn luterilaisuuteen, jään melko yksin kantani kanssa. Näitä mietteitä enemmän vaakakupissa ovat kuitenkin painaneet huomiot siitä, miten köykäiselle perustalle ekumeenisten ratkaisujen perustelut rakentuvat. Eivätkä ongelmat jää asiakirjojen tasolle; opillisesta sekavuudesta johtuva seurakuntalaisten hämmennys ja huono uskonopin tuntemus kertovat omaa kieltään terveen ja selkeän opin välttämättömyydestä.

” Ehkä me, jotka olemme aikoinamme saaneet niin paljon hyvää Saksasta, voimme nyt vuorostamme olla vahvistamassa saksalaisia veljiä ja sisaria.

Suomalaiselle kansanluonteelle ominaisesti aloitin kielteisistä asioista. On täällä onneksi niitäkin, jotka vievät Lutherin perintöä eteenpäin. Olen joka sunnuntai saanut viettää luterilaista messua joko kotiseurakunnakseni tullessa Nürnbergin Simon-Petrus-seurakunnassa tai jossakin muussa Itsenäisen evankelis-luterilaisen kirkon (*Selbständige Evangelisch-Lutherische Kirche*, SELK) seurakunnassa. Kirkkokah-

veilla sekä monissa kahdenkeskisissä keskusteluissa minua on pyydetty kertomaan Suomen kirkollisesta kehityksestä. Tilanteestamme Pohjolassa on oltu vilpittömän, jopa liikuttavan kiinnostuneita, ja tunnustuksellisten kristittyjen kokemuksia vainoja on ihmetelty. Erityisen vaikuttavaa on ollut huomata, että meitä muistetaan esirukouksin.

SELK muodostettiin 1970-luvun alussa useista pienistä luterilaisista vapaakirkoista, jotka eivät katsooneet voivansa olla osa unioituja maakirkkoja. Me Luther-Säätiössä olemme siis osittain samojen kysymysten edessä kuin SELK tuolloin. SELK:iin mahtuu nykyään monenlaisia opillisia näkemyksiä ja painotuksia, ja kenttä vaikuttaa jännitteiseltä. Sekä ulkoa että sisältä tuleva paine modernisoitua on kova. Tämä on meille tärkeänä muistutuksena siitä, että kirkon pysyminen oikealla perustalla ei ole itsestäänselvyys, vaan että se tarvitsee jatkuvaa uudistumista ja suunnan tarkistamista Jumalan Sanan pohjalta.

Toivon yhteyksiemme SELK:iin syvenevän. Ehkä me, jotka olemme aikoinamme saaneet niin paljon hyvää Saksasta, voimme nyt vuorostamme olla vahvistamassa saksalaisia veljiä ja sisaria.

Jumalan rauhaa ja siunattua joulunaikaa,

Ida Jungner

Heinola

Sunnuntaina klo 15 Pääsinniemen
rukoushuone, Jousantie; 5.12.
23.1. klo 13.30 Taavilankatu 3, adventtikirkko

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Annankatu 7
25.12. klo 11 Kalevankatu 53

Helsinki: St. Barnabas

Every Sunday at 11 a.m., Kalevankatu 53
25.12. at 3 p.m.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Tykistötie 13
24.12. klo 15 aattohartaus
26.12. klo 11 Tapaninpäivän messu

Iisalmi

Sunnuntaisin klo 17 Satamakatu 5
26.12. klo 11
9.1., 23.1., 30.1., 6.2. klo 17

Imatra: Joosua-yhteisö

Sunnuntaisin Teppanalan rukoushuoneella klo 15
12.12., 9.1., 30.1., 13.2.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17 Tikkamäentie 8
12.12., 19.12., 26.12., 9.1., 16.1., 23.1.

Jyväskylä

Sunnuntaisin klo 17 Ilmarisenkatu 18
12.12., 19.12., 2.1., 16.1., 30.1., 13.2.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Väinämöisenkatu 13
25.12. messu klo 11, EI 26.12.
6.1. messu, 13.2. sanajumalanpalvelus

Kerava

Sunnuntaisin klo 17 Lapilantie 19
12.12., 9.1., 13.2.

Kitee

Maanantaisin klo 18 Valamontie 4
20.12., 17.1., 21.2.

Kokkola: Andreas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Pitkäsillankatu 17 B
25.12. klo 11

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Väinöläntie 21
24.12. klo 14 aattohartaus, 25.12. klo 8 jou-
lukirkko, 26.12. EI messua

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Saastamoisenkatu 10
24.12. klo 23 Jouluyön messu

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10 Uudenmaankatu 14
19.12., 2.1., 16.1., 30.1., 13.2.

Laitila: Vakka-Suomen lut. jumalanpalvelusyhdistys

Sunnuntaisin klo 12 Laessaaren siunauskappeli, Salontie 24
12.12., 25.12. klo 10, (EI 26.12.) 9.1., 23.1., 6.2.

Lappeenranta

Raastuvankatu 16. Raamattutunti 27.1. klo 18
9.1., 6.2. klo 18 messu

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 17 Rouhialankatu 2
24.12. klo 14 aattohartaus
25.12. klo 8 Jouluaamun messu

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10.30 Tuulimyllynkatu 18
24.12. klo 23 Jouluyön messu

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.
25.12. klo 8 sanajumalanpalvelus, EI 26.12.

Pyhäkoski

Sunnuntaisin klo 15 Sanajumalanpalve-
lus Pyhäkosken rukoushuoneella
12.12., 26.12. 9.1. 23.1. 6.2. Tiedustelut 050 366 7747

Rovaniemi

Korkalonkatu 2 Sunnuntaisin klo 11
12.12., 19.12., 26.12., 2.1., 16.1., 30.1., 13.2.

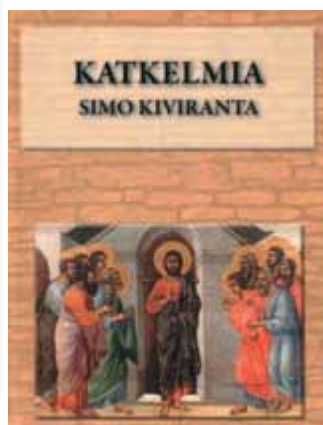
Seinäjoki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Kauppaneliö 13 as 3
25.12. Huom! klo 15

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Ilomäentie 5
25.12. klo 9, 26.12. klo 11

TARJOUS JOULUN KUNNIAKSI

Joulutarjouksena:

Katkelmia – Simo Kiviranta
Haastatteluista koonnut Helena Simons

Tuntomerkkien kirkko - toim. Juha Pohjola ja Esko Murto

Luterilaisia Virsiä

**Yhteishintaan 30€ + postikulut. Tilaukset
tiedotus@luthersaatio.fi tai 050-5225855.**

Pyhäkön Lamppu

Päätöimittäjä: Juhana Pohjola
Toimitussihtööri: Esko Murto
Tilaukset: 050-5225 855
tiedotus@luthersaatio.fi

Taitto: Knowman Oy
Paino: Skyprint Oy
ISSN 1457-9901
Nordea 101230-209260

MIES, JOKA KIRJOITTI PÄIVÄN RUKOUKSEN

MINNA LEHRBÄCK

Jyvaskyläläiselle Paavo Suihkoselle Luther-säätiö tuli tutuksi, kun hän kuuli säätiöstä kielteistä arvostelua.

- Emme vaimoni Eilan kanssa kuitenkaan uskoneet siihen, mitä mieltä media on, vaan halusimme itse tutustua asiaan. Niinpä lähdimme ensimmäisiin seuratyyppisiin kokoontumisiin, jotka Luther-säätiö Jyväskylässä järjesti – ja huomasimme, ettei kielteinen kuva pitänyt paikkaansa, hän kertoo.

- Me huomasimme, että säätiö ei ole pelkkä naispappeutta vastustava yhden asian liike, vaan pitää Raamatun arvovallasta kiinni kokonaisvaltaisesti.

MESSUSSA KRISTUS

PALVELEE MEITÄ

Kun Luther-säätiö kaksi vuotta sitten aloitti Jyväskylässä messut, Suihkokset olivat heti mukana.

- Meille avautui aivan uudella tavalla se, että messussa Kristus palvelee meitä, hän kertoo.

- Raamatussa pitäytymisen lisäksi panin merkille, että messuihin paneudutaan: pastorit ovat työssään tosissaan. Arvostus messua kohtaan näkyy myös ehtoollisessa, siinä ollaan todella Pyhän Jumalan edessä.

Suihkokset ovat pitäneet siitä, että Luther-säätiön messuissa on opillisuutta, mutta ei jäykkyyttä, vaan elämän makua ja vapautta. Ilokseen Paavo on huomannut, että säätiön piirissä ihmisiä yhdistää myös huumori.

- Kun huumori on tervettä ja rai-kasta, meillä on vapaus siihen, hän kuvaa.

RUKOUKSIA KIRJOITAMASSA

Kymmenisen vuotta sitten Paavo Suihkonen oli mukana uuden kirk-

kokäkirjan laatimisessa. Jaosto laati rukouksia joka sunnuntaille – joten monessa Luther-säätiön messussa ympäri Suomen on usein luettu Paavo Suihkosen kirjoittama rukous.

- Aikaisemmin kirkkokäkirjassa oli joka sunnuntaille vain yksi päivän rukous – nyt niitä on 3–6. Teimme myös muita, kuten synnintunnustukseen ja synninpäästöön liittyviä rukouksia ja muokkasimme vanhoja esirukouksia nykykieliseksi, Paavo kertoo.

- Tekemissäni rukouksissa halusin tuoda Raamatun esiin jopa kielen tasolla. Esimerkiksi hartauselämää varten kirjoitin rukouksen Psalmia 23 mukailleen. Pyrin sanomaan rukouksen viestin elävästi uudella tavalla. Työssä sai pyytää Jumalalta luovuutta – ja Jumala antoi.

- Mieleeni on jäänyt erityisesti rukous, jonka tein nykyihmiselle, joka ei käy hengellisissä tilaisuuksissa: ”rukous ahdistuksessa ja yksinäisyydessä. Istuin alas ja kirjoitin: rukous vain tuli.

- Olen itsekin käynyt läpi ahdistusta ja vaikeita hetkiä ja huomannut, että Jumala haluaa erityisesti rohkaista tällaisessa vaiheissa eläviä.

Rukous jouluna 2010

Pyhä, kaikkivaltias Jumala. Sinä ilmoitit profeettojen välityksellä Poikasi syntymisestä meidän vapahtajaksemme, ja kun aika oli täyttynyt, kaikki tapahtui niin kuin kirjoituksissa oli sanottu: neitsyt tuli raskaaksi, ja hän synnytti pojan Juudean Betlehemissä.

Me kiitämme sinua, Jeesus, siitä että suostuit ihmisen osaan ja kuuliaisena Isäsi tahdolle kuljit raskaan tien aina Golgatalle asti. Otit päällesi syntimme, jotta meillä olisi rauha pyhän Jumalan kanssa ja armossasi vapaus siitä kirouksesta, johon me kurjat ja köyhät olimme joutuneet turmeluksemme tähden. Pyhä Jumala, anna meille, meidän lapsillemme ja koko kansallemme Jumalan sanan nälkä ja jano ja auta meitä valvoen ja rukoillen odottamaan Kristuksen paluuta.

Ylistys sinulle Jumalamme, Isä, Poika ja Pyhä Henki. Aamen.